

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἑσπέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 16

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἡ ὥρα εἶνε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ λειτουργία τοῦ Πάσχα ἐτελείωσε καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πολίχνης ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰς οἰκίας των.

Ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος ἐκτισμένη, ἀνοικτὴ καὶ φωταγωγημένη πανηγυρικῶς ἡ Ἐκκλησία, ὡμοίαζε κατὰ τὴν ὥραν τῆς πασχαλινῆς λειτουργίας πρὸς γιγαντιαίαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ φῶτα· καὶ τῶρα ἡ ἀνθοδέσμη διελύθη, καὶ τὰ φῶτα τῆς, δύο-δύο, τρία-τρία, διεσπάρησαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πολίχνης καὶ ἐγάθησαν εἰς τὰς οἰκίας τῆς. Μετ' ὀλίγον αἱ ὁδοί, αἱ ὁποῖαι ἐζωγονοῦντο καὶ ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὰς ἀναστασίμους λαμπάδας τῶν χριστιανῶν, ἀπέμειναν πάλιν καὶ σκοτειναὶ καὶ ἔρημοι, ἡ δὲ πολίχνη βαθμηδὸν ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον—τὸν μακάριον ὕπνον τῶν καλῶν ἀνθρώπων...

Μόνον τρεῖς γυναῖκες περιπατοῦν ἀκόμη... Αὐταὶ κατοικοῦν μακρὰν,

ἐκτὸς τῆς πολίχνης, εἰς μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τὴν φθᾶσιν πρέπει νὰ διατρεξοῦν ἀκόμη διάστημα πολὺ. Ἡ νύξ εἶνε ψυχρὰ καὶ ἀσέληνος. Μόνον οἱ ἀστέρες διαχύνουν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ θόλον τὸ ἀμυδρὸν των φῶς.

Αἱ γυναῖκες εἶνε γραῖαι μαυροφῶραι καὶ αἱ τρεῖς. Τὰ πρόσωπά των, φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς μεγάλας λαμπάδας, τὰς ὁποίας κρατοῦν, φαίνονται φαιδρὰ καὶ εἰς τοὺς γεροντικούς των ὀφθαλμοὺς λάμπει ὅλη ἡ ἀγαλλίασις τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη» τὸ ὁποῖον ἤκουσαν πρὸ ὀλίγου. Τὸ βῆμά των εἶνε ἡρεμὸν καὶ σταθερόν. Τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ δὲν τας φοβίζει, μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ χριστιανικὸν των καθήκον. Μόνον ἡ γεροντοτέρα κλονίζεται κάπου-κάπου καὶ προσπαθεῖ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω εἰς τὴν μακρὰν τῆς βακτηρίαν. Ἀλλ' ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τῆς, κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ὥραν τῆς Ἀναστάσεως, ἀποκρύπτει τὴν γερον-

τικήν τῆς ἐξάντλησιν καὶ τὴν κόπωσιν, τὴν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποβληθῇ.

Οἱ ὀλίγοι διαβάται, τοὺς ὁποίους συνήντησαν, ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἐσταμάτησαν εὐλαβῶς διὰ τὴν προσπεράσουν. Ὅλοι τὰς γνωρίζουν, ὅλοι τὰς σέβονται καὶ τας ἀγαποῦν τὰς γραῖας ἐκείνας. Τὴν ζωὴν των ὅλην ἀφιέρωσαν εἰς ἀγαθοεργίας καὶ

τὴν μεγάλην των περιουσίαν ἐθυσίασαν βοηθοῦσαι καὶ ἀνακουφίζουσαι τοὺς δυστυχεῖς. Αἱ γῆραι καὶ τὰ ὄρφανὰ δὲν ἠδύναντο νὰ εὑρουν καλλίτερον προστάτην, καὶ μετὰ τὸν Θεόν, αὐτὰς εἶχον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καταφύγιον. Ἀμέτρητα καλὰ εἶχον κάμη εἰς τὴν ζωὴν των· εἶχον ὑπανδρεύσῃ κόρας πτωχάς, εἶχον σπουδασὴ μικροὺς ὀρφανούς, εἶχον περιθάλψῃ γέροντας ἐγκαταλειμμένους, εἶχον περιποιηθῇ ἀσθενεῖς. Ἐπάτασσαν τὴν δυστυχίαν κατακέφαλα καὶ ὅπου δάκρυ καὶ στεναγμὸς, ὡς διὰ μα-

γείας τὸν μετέβαλλον εἰς γέλωτα καὶ χαρὰν. Καὶ ὅταν τὰς ἡρώτων ποῦ εὑρίσκον τὴν δύναμιν νὰ κάμνουν τόσον καλόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, πλουσιώτεροί των ἴσως, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κάμουν, ὅταν τὰς ἡρώτων διὰ τίνος κατώρθωναν νὰ φαίνωνται ἀκούραστοι, ἀκατάβλητοι καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωποι ἐν τῇ εὐπορίᾳ, ἐκείναι ἀπῆντων στερεοτύπως:

— Διὰ τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης!

Ἡ ἀπάντησις των αὕτη ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον παροιμιώδης καὶ βαθμηδὸν τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν γυναικῶν ἐλησημονήθησαν καὶ δὲν τας ἀπεκάλουν πλέον, παρὰ Πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην. Ἀλλ' εἰς ποίας θὰ ἤρμολον καλλίτερον τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἀρετῶν, εἰμὴ εἰς τὰς ἀγίας αὐτὰς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν Θεὸν καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των, ἡγάπων τὸν πλησίον των; Διότι, δὲν ἦσαν μόνον φυσικαὶ ἀδελφαί· ἦσαν ἀδελφαὶ προ-

πάντων κατά τὰς ιδέας καὶ κατὰ τὰ αἰσθημάτων· αἱ δὲ καρδίαι των ἑπαλλων καὶ αἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς παλμούς, — παλμούς ἀγάπης, εὐσεβείας καὶ φιλανθρωπίας.

Ἐξαίφνης εἰς τὸν δρόμον ἡ Πίστις, ἡ μεγαλητέρα ἀδελφή, ἐσταμάτησεν. Ἡσθάνθη ἐν ῥῆγος ἰσχυρὸν καὶ ἠθέλησε νὰ διπλωθῇ καλλίτερα μὲ τὸν μέγαν της μανδύαν. Αἱ ἀδελφαὶ της τὴν ἐδοήθησαν μὲ στοργὴν καὶ τὴν ἠρώτησαν τί αἰσθάνεται.

— «Α, τίποτε! ἀπήντησεν ἡ γραῖα· ἡ νύκτα ἔχει παγωνία καὶ ἐκρύωσα λιγάνι.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

— Δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἔλθῃ ἀπόψε μαζί μας, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Ἐλπίς πρὸς τὴν Ἀγάπην, γραῖα καὶ ἀσθενὴς καθὼς εἶνε.

— «Ὡ, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν πείσωμεν νὰ μείνῃ! ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη. Δὲν εἶδες πῶς ἔγεινεν ἄλλη ἐξ ἄλλης ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ μακρὰν τοὺς κώδωνας τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἀνάψῃ καὶ ἐφέτος τὴν λαμπάδα της ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως; Ἐλησμώνησε καὶ τὴν ἀσθενεῖάν της καὶ τὴν ἐξάντησεν της καὶ ἔτρεξεν, ὡς θὰ ἔτρεγεν ἐν παιδίον. Ἡ Πίστις τῇ δίδει ζωὴν καὶ δύναμιν· καὶ τώρα, ποῦ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ἤκουσε τὸ Χριστὸς ἀνέστη, εἶνε τόσον εὐχαριστημένη, ὡς νὰ ἐπέστρεφεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μνήμα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν λῆθον ἀπεκύλισεν ὁ Ἀγγελος.

Ἐν τούτοις ὄχι μόνον ἡ Πίστις, ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔκαμον αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Αἱ Μυροφόροι, ἐπιστρέφουσαι ἀπὸ τὸν κενὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν του, δὲν θὰ ἦσαν φαιδρότεροι καὶ εὐτυχέστεροι.

Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἐπροπορεύθη μὲ κλονούμενον βήμα ἡ Πίστις καὶ ἀνυψώσασα τὴν λαμπάδα της, ἰχνογράφησε διὰ τοῦ καπνοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνωφλοῦ τῆς θύρας ἕνα σταυρὸν καὶ εἶπε:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη! ἀπήντησαν δι' ἐνὸς στόματος αἱ ἀδελφαὶ της καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Πίστις ἤναψεν ἀπὸ τὴν λαμπάδα της τὴν κανδήλαν, ἡ ὁποία ἔκαίε νυχθημερὸν πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, κατόπιν ἔθεσε τὴν λαμπάδα της, ἐσταυροκοπήθη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της, εἰς τὴν συνειθισμένην της θέσιν. Ἐξέπεμψεν ἕνα στεναγμὸν ἐκ βάθυτάτων καὶ εἶπεν:

— «Α! δόξα σοι ὁ Θεός! δόξα σοι ὁ Θεός, ἀδελφαί μου! Δὲν ἠλπίζα νὰ προφθάσω νὰ ἰδῶ καὶ φέτος τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλλὰ νὰ ποῦ μὲ ἀξίωσεν ὁ Θεός! Δοξαζόμενον νὰ εἶνε τὸ ὄνομά του.

Ἐγὼ τὸ ἤξευρα ὅτι ἡ ὥρα μου ἐσήμερον. Ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσα νὰ με ἀφήσῃ νὰ ζήσω, διὰ νὰ ἰδῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν δόξαν τῆς Ἀναστάσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ με ἄφησε. . . Ὡ, τὸν εὐχαριστῶ, τὸν εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα τί νὰ εἶπω παρὰ τὸ «νῦν ἀπολύεις, τὴν δούλῃ σου, Δέσποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου. . .»

Ἡ φωνὴ της ἐξησθένησε. Θανάτου ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ αἱ χεῖρές της κατέπεσαν ἀδρανεῖς.

Ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Ἀγάπη ἐγονυπέτησαν πλησίον της.

— Σεῖς θὰ ζήσετε ἀκόμη. . . ἐπιθύρισε μὲ ἀσθενὴ καὶ μόλις ἀκουομένην φωνὴν ἡ γραῖα. . . νὰ κάμετε ὅσον καλὸν εἰμφορεῖτε ἀκόμη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. . . Ἰδοὺ ἡ κληρονομία μου καὶ ἡ διαθήκη μου. . . Ὡ, πόσον εἶμαι κουρασμένη, προσέθεσεν.

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος καὶ ἀκίνητος. Αἱ ἀδελφαὶ της ἐδάκρυον γονυπετεῖς.

Ἐξαίφνης τὸ πρόσωπόν της ἔλαμψεν ἀπὸ αἴγλην οὐρανίαν. Ἐσηκώθη ὡς ἐμπνευσμένη καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν ἀνέκραξε:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη! ἀπήντησαν μ' ἐν στόματι αἱ ἀδελφαὶ της.

Καὶ ἐκείνη κατέπεσε νεκρά.

Ἡ Πίστις ἀπέθανεν· ἀλλ' ἔμεινεν ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Ἐλπίς διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργον της.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια· ἴδε Σελ. 113)

Καὶ ὁ κύριος Μοραντζὴς ἀνέγνωσεν εἰς ἐπήκοον τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν ἐπιστολήν:

«Πύργος τοῦ Ἀλθα, Ἀπρίλιος 1796».

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Ἐχε πεποίθησιν εἰς ἐμέ· θὰ ἔλθω καὶ πάλιν νὰ πολεμήσω μεθ' ὑμῶν. Μάθε ὅμως ὅτι προετοιμάζομαι ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἢ μᾶλλον ἄνευ ἐλπίδος. Ἡ ὑπόθεσίς μας εἶνε χαμένη, ἐχάθη ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως. Μόνον χάριν τῆς τιμῆς πολεμοῦμεν, ὄχι χάριν τῆς δόξης· διότι, καθὼς γνωρίζεις, οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, δὲν παρέχουσι δόξαν εἰς κανένα. Τρέμω διὰ τὸ μέλλον. Τί θὰ γίνῃ ἡ Γαλλία; Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἐκηρύχθη ἐναντίον της καὶ δὲν βλέπω παρὰ μόνον ἕνα ἄνδρα ἱκανὸν νὰ τὴν σώσῃ: τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην. Μόνος αὐτὸς μοι φαίνεται ἔχων τὴν δύναμιν νάντι-παλαίῃ καὶ νὰ καταβάλῃ τὴν θύελλαν, ἥτις ἐξερράγη κατὰ τῆς ἀτυχούς μας

πατρίδος. Ἐὰν δὲν μ' ἐκράτει ὁ ὄρκος μου, θὰ ἔτρεχα νὰ ταχθῶ ὑπὸ τὰς σημαίας του καὶ νὰ πολεμήσω ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ὑπερασπίζονται τὰ δίκαια τῶν Βουρβόνων, ζητοῦν νὰ κατασυντρίψουν τὴν Γαλλίαν. Τὸ κόμμα τῶν βασιλοφρόνων ἄλλως τε δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ διαλυθῇ. Ἡδὲ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς μας κατέθεσαν τὰ ὅπλα. Ἀδιαφοροῦν! ὠρκίσθησαν νὰ φοισωθῶ καὶ θὰ το πράξω. Θὰ χύσω ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου. Ἄν ἐπιζήσης ἐμοῦ, σοῦ συνιστῶ τὴν ἀτυχῇ μου σύζυγον καὶ τὰ δύο μου τέκνα, τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ δίδυμα, τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν ὀρφανὰ».*

«ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ-ΑΝΤΩΝΙΟΣ κόμης ΔΑΒΑΣ»

— Ποῦ ἤυρατε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Τὴν ἤυρα μετὰ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἔφερα εἰς Παρίσιους, ἀπὸ τῶν Ἀρχεῖον τῆς Νάντης, ὅταν ἦλθα διὰ νὰ λάβω τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἠυδόκησε νὰ μου προσφέρῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

— Ὡστε λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, μ' ἐκφράσιν ζωηρὰς εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ κόμης Ἀλθάς εἶχεν ἐνόησιν ὅτι ἐγὼ μόνος ἠδυνάμην νὰ σώσω τὴν Γαλλίαν! Χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ, ἐκληροδότησε τὴν περὶ ἐμοῦ ἀγαθὴν ἰδέαν εἰς τὸν υἱόν του. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, προσέθεσεν, ἀναφέρονται δύο παιδία. Τί ἀπέγεινεν ἄρα γε τὸ ἄλλο; Ὁ Ἐκτωρ οὐδέποτε μοι ὠμίλησε περὶ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

— Δὲν γνωρίζω, Μεγαλειότης!

— Καὶ ἄρα γε εἶνε ἀγῶρι ἡ κορίτσι;

— Οὐτε αὐτὸ γνωρίζω, Μεγαλειότης!

— Πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὐρεθῇ. Τὸ ἔργον τὸ ἀναθέτω εἰς ὑμᾶς, κύριε Μοραντζή. Ὑμεῖς, ὁ ὁποῖος ἤξεύρετε τόσον καλά νὰ συναλλάξετε τὰ παλαιὰ ἔγγραφα καὶ τὰς παλαιὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, θὰ κατορθώσετε, πιστεύω, νὰ εὐρετε τὸ παιδίον. Τώρα που ἔμαθα τί ἰδέαν εἶχε περὶ ἐμοῦ ὁ πατήρ των, ἐνδιαφέρομαι ἀκόμη περισσότερο δι' αὐτὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πρῶτος Ἀκόλουθος Μομπρὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἐπὶ δίσκου ἐν χαρτίον διπλωμένον.

Ὁ Ναπολέων τὸ ἔλαβε καὶ το ἀνέγνωσε ταχέως, συσπῶν τὰς ὀφρὺς, ἐν ᾧ

(*) Μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας, οἱ ἀπομειναντες πιστοὶ εἰς τὴν Βασιλείαν ἐπεχείρησαν πῦλον κατὰ τῶν Δημοκρατικῶν. Ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος, ἐπωνομασθεὶς πόλεμος τῆς Βανδέας, διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 1793 μέχρι τοῦ 1796, εἰς τοῦτον δ' ἀναφέρεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κόμητος Ἀλθά, Βασιλόφρονος ἢ Βανδέου, πολεμοῦντος ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως κατὰ τῶν Δημοκρατικῶν.

ἀσθενὲς μεϊδίωμα ἰχνογραφεῖτο ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Τὸ χαρτίον περιεῖχε τὰς λέξεις ταύτας:

«Προσλάβετε πάλιν τὸν μικρὸν Ἀλθάν δι' ἀγάπην μου. Εἶνε, καθὼς γνωρίζετε, ὁ εὐνοούμενός μου Ἀκόλουθος. ΛΟΥΙΖΑ».

— «Ὁλοι, καθὼς βλέπω, συνώμωσαν ἐναντίον μου καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀκολούθου μου, εἶπεν ὁ Ναπολέων γελῶν. Ἰδέτ' ἐδῶ!

Καὶ ἔτεινε τὸ ἐπιστόλιον πρὸς τὸν ἀρχιεφύλακα.

— Μὲ τοιοῦτον συνηγοροῦν, ἡ συνηγορία μου βεβαίως ἀποβαίνει περιττή, εἶπεν ὁ κύριος Μοραντζὴς.

— Ποῖος ἔφερον αὐτὸ τὸ μπιλλιετάκι, Μομπρὲν; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ὁ Ἀκόλουθος Ἀλθάς, Μεγαλειότης. Ἐκτὸς τούτου ἔχει καὶ μίαν πορφυρικὴν παραγγελίαν ἐκ μέρους τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς Αὐτοκρατείας.

— Καλὰ, θὰ τον προσκαλέσω μετ' ὀλίγον.

Κατόπιν, ἀποπαθεῖς πρὸς τὸν κύριον Μοραντζή,

— Χαίρετε, φίλε μου, τῷ εἶπε. Προσπαθήσατε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μάθετε τί ἀπέγεινεν αὐτὸ τὸ παιδί, ἀδελφός ἢ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκολούθου μου. . . διότι, ξέχετε, εἶνε πάλιν Ἀκόλουθός μου. Ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ ὑμεῖς συνηγορήσατε τόσον καλῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε πρέπει ἐξάπαντος νὰ τον συγχωρήσω. Ὁ Φουσεῖ βέβαια δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ. . . ἀλλὰ τόσω τὸ χειρότερον δι' αὐτόν! Λοιπόν, ἄμα ἀποκαλύψετε τίποτε σχετικόν, νὰ ἔλθω νὰ μοῦ το ἀναγγείλετε. Ἀλλὰ μὴ κάμετε λόγον περὶ αὐτῆς τῆς υποθέσεως εἰς κανένα ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς ἐμέ.

Καὶ ὀψίας ζωηρῶς τὴν χεῖρά του, ἀπεχαιρέτισε τὸν ἀρχιεφύλακα.

Εὐθὺς κατόπιν εἰσῆλθη ὁ Ἐκτωρ.

— Τί ἔχετε νὰ μοι εἴπητε ἐκ μέρους τῆς Αὐτοκρατείας; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ προσποιητὴν σοβαρότητα.

— Μεγαλειότης, ἀπήντησε τὸ παιδίον, καταβάλλων ὅλας τὸν τὰς δυνάμεις ὥστε νὰ μὴ τρέμῃ ἡ φωνή του· ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης μ' ἐπεφόρτισε νὰ σας κάμω γνωστὸν ὅτι, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγον κουρασμένη, δὲν θὰ υπάγῃ ὡς τὸ Τριανόν, ἀλλὰ θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ διατηρῶν τὴν αὐτὴν ἐπίπλαστον σοβαρότητα, ἐξηκολούθησεν:

— Ὡστε λοιπόν, κύριε, ἔχετε παρὰ πονα ἐναντίον μου! Μ' ἐγκαλεῖτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν, εἰς τὸν κύριον Μοραντζήν, τὸν υποδιουσιντὴν τῶν Ἀρχεῖων, εἰς ὅλους! Τοὺς

ἠναγκάσατε νὰ αἰσθανθοῦν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὑπόθεσιν σας καὶ νὰ ἔλθουν νὰ με φορτωθοῦν μὲ παρακλήσεις νὰ σας συγχωρήσω! Πῶς;

— Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, δὲν παρεπονέθη ποτὲ κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἄν ὠμίλησα περὶ τοῦ ἀτυχήματός μου πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν, τὸ ἔκαμα μόνον ἐξ ἀνάγκης, καὶ ἂν τὴ ἐξέθεσα τὰ γεγονότα, τὸ ἔκαμα ἐπειδὴ ἡ Μεγαλειότης τῆς ἠυδόκησε νὰ μ' ἐρωτήσῃ. Ἀλλ' οὐδέποτε θὰ εἶχα τὸ θράσος καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τὸν κύριον Μοραντζήν δὲν τα εἶπατε ὅλα;

— Ὁ κύριος Μοραντζὴς ἐφάνη πρὸς ἐμέ φίλος καὶ σχεδὸν ὡς πατήρ. Ἐνδιαφέρεται νὰ μαθῇ πᾶν ὅ,τι μ' ἀφορᾷ· ἦτο λοιπὸν πολὺ φυσικὸν νὰ τῷ ἀνακοινώσω τὸ τελευταῖόν μου ἀτύχημα. Οὐτε αὐτὸν ὅμως ἐτόλμησα νὰ τον παρακαλέσω νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ· καὶ ἂν τὸ ἔκαμα.

— Ἀπὸ πότε γνωρίζετε τὸν κύριον Μοραντζήν; διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ βοηθήσω τὴν θυγατέρα του νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, καὶ ἔκτοτε μοι δεικνύη παντοιοτρόπως τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγνωρίσατε καὶ ἐκείνον τὸν γέροντα Ἰακωβίνον, τὸν Δαγκέν;

— Μάλιστα, Μεγαλειότης.

— Καὶ μὴ ἀρκοῦμενος νὰ τον βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μοραντζή, περιπατεῖτε πάντοτε μαζί του;

— Ὅχι πάντοτε, Μεγαλειότης. Ἐπειδὴ ὁ κύριος Δαγκέν κατοικεῖ εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον πέρνω διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Κεραμικόν, καμμίαν φορὰν τὸν συνοδεύω.

— Καὶ βεβαίως κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ συνομιλεῖτε περὶ ἐμοῦ καὶ ἀμιλλᾶσθε ποῖος θὰ με κακολογήσῃ περισσότερο, ἢ;

— Μεγαλειότης, μίαν φορὰν πραγματικῶς ὁ κύριος Δαγκέν ὠμίλησε περὶ τῆς Μεγαλειότητός σας ὄχι μὲ τὴν προσήκουσαν εὐλάβειαν. . . Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ το ἐπαναλάβῃ, ἀπεναντίας μάλιστα.

— Ἀπεναντίας μάλιστα;

— Πολλάκις μοῦ ἐβόησεν νὰ σας ὑπηρετῶ πιστῶς, λέγων μοι ὅτι τὸ νὰ ὑπηρετῶ ὑμᾶς, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὑπηρετῶ τὴν Γαλλίαν.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη διαμῆς· βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. . . Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ υπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλού.

— Μὲ στέλλετε ἐκεῖ ὡς ὑπὸ κράτησιν, ἢ ὡς . . . ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ταπεινῶς.

— «Α, κατεργαράκο! εἶπεν ὁ Ναπολέων γελῶν ἐξαίφνης καὶ σύρον ἕνα τῶν ξανθῶν βοστρύχων τοῦ παιδίου· κάμνεις ὅτι δὲν ἐννοεῖς. . . Σε στέλλω ὡς Ἀκόλουθον, μάλιστα, ὡς Ἀκόλουθον τοῦ Αὐτοκράτορος! . . . Ἀρ' οὐ τὸ θέλῃ ὁλος ὁ κόσμος, πρέπει νὰ το θελήσω καὶ ἐγώ. Εἰς τὸν τίτλον τοῦτον, εἰμφορεῖς νὰ προσθέσης ἂν θέλῃς, καὶ τὸν τοῦ εὐνοουμένου Ἀκολούθου τῆς Αὐτοκρατείας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἐκτωρ ἀνύψωνε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα ἐκπληκτικὸν καὶ ἐρωτηματικόν:

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναπολέων, γνωρίζω διατὶ ὁ φοβερός αὐτὸς πολίτης Δαγκέν δὲν τολμᾷ νὰ ὀμιλήσῃ πλέον ἀσέβως περὶ ἐμοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀκολούθου μου! Πολὺ καλὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσέ, παιδί μου. Βλέπω ὅτι, καθὼς εἶπες χθές, μοι διεβίβασαν ψευδεῖς πληροφορίες περὶ σοῦ. Ἐξακολουθεῖ νὰ με ὑπηρετῇ πιστῶς καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σε ἀγα

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Συννέβησε ο οὐρανός,
ἢ γῆ ἀναστενάζει
κι' ὁ κόσμος εἶνε σκοτεινός
κ' ἡ θάλασσα τρομάζει,
γιατὶ ἀπάνω 'στὸν Σταυρὸ
μὲ πληγωμένο τὸ πλευρὸ
καὶ μὲ ψυχὴ θλιμμένη
ὁ Ἰησοῦς πεθαίνει.

Ἄχ! τί μαρτύριο! τί σκληρὴ
καὶ μαύρη ἀδικία!...
οὔτε ὁ τάρταρος χωρεῖ
μὴ τέτοια ἀχαριστία...
Πῶς! Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός,
καὶ ὁ Σωτὴρ ὁ θαυμαστός
ἀλήθεια θὰ πεθάνῃ
μ' ἀκάνθινο στεφάνι;

Αὐτόν, ποῦ ἔστειλε ὁ Θεὸς
'στὴ γῆ γὰρ νὰ μᾶς σώσῃ,
πῶς ὁ παρόνομος λαὸς
τολμᾷ νὰ τὸν σταυρώσῃ;
Δὲν τὸ χωρεῖ ὁ λογισμὸς...
φοβοῦμαι... φοβερός σεισμὸς
ὁλόκληρη τὴν κτίσι
θαρρῶ πῶς θὰ κρημνίσῃ.

Μὰ 'στὴν φορικτὴ αὐτὴ στιγμή
ξάφνου γλυκοχαράζει
καὶ παύουν οἱ στεναγμοὶ
κι' ὁ Γολγοθᾶς φωνάζει:
'Ετοιμασθῆτε, Χριστιανοί,
χαρὰ νὰ βρῶτε ἀληθινὴ·
οὐδ' ἄλλο ὁ Σταυρωμένος
θὰ εἶνε ἀνεσθηνόμενος.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

30 Μαρτίου.

Α χελιδνία ἤλ-
θαν μὲ τὴν ἄ-
νοιξιν. Αἱ ἐγ-
καταλειμμέ-
ναι φωλεαὶ ἐ-
πανεύρουν τοὺς
ἐνοίκους των
τοὺς παλαιούς,
οἱ ὅποιοι τὰς
ἐπεσκεύασαν
μὲ ἀγάπην καὶ
τὰς ἐτραγώδη-
σαν μὲ χαράν. Πλησίον των τὰ νέα ζεύγη
ἐκτίσαν νέας φωλεάς, καὶ μετ' ὀλίγον
ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κομψά, τὰ ἐναέρια κα-
λαθάκια, παλαιὰ καὶ νέα, θὰ ξεπροβάλ-
λουν μικρὰ-μικρὰ κεφαλάκια μὲ μεγάλα
καὶ ὁλόανοικτα στόματα... Καὶ τώρα τὸν
γαλανὸν αἰθέρα διασχίζουν καθ' ὅλας
τὰς διευθύνσεις τὰ μελανόλευκα πτηνά,
τὰ τόσο ζωντὰ καὶ τόσο εὐθυμα, καὶ
εἰς τὰ ἄσματα των τὰ γλυκὰ καὶ παρή-
γορα, ἀνταποκρίνονται κάτωθεν ἄλλα
ἄσματα, — τὰ ἄσματα τῶν πονητῶν, οἱ
ὅποιοι τὰ γαποῦν καὶ τὰ ψάλλουν.

Πόσον ἔχουν δίκαιον! τί εὐμορφὸν
καὶ ποιητικὸν πρᾶγμα τὰ χελιδνία καὶ
αἱ φωλεαὶ των! Τί συγκινητικὸν ἢ ἐπι-
στροφή των κατ' ἔτος εἰς τὴν ἰδίαν φω-
λεάν! Πόσον θαυμαστὸν τὸ ἐνστικτὸν
τὸ ὁποῖον τὰ ἐπαναφέρει καὶ τὰ ὁδηγεῖ!
Πόσον γλυκεῖα ἢ παρηγορία τὴν ὁποίαν
ἐμπνέουν, ἐρχόμενα πάλιν νὰ σύρουν τὸ
ἄρμα τῆς Ἀνοίξεως, τῆς διαδεχομένης
τὸν κρύον χειμῶνα! Μὲ πόσῃν εὐφρο-
σύνῃν, μὲ ποῖον μεϊδίαιμα τὰ ὑποδέχε-
ται ἡ φύσις ὅλη, ἡλιόλουστος καὶ ἀνθι-
σμένη!

Αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουν κατ' ἔτος οἱ
ποιηταί, ψάλλοντες τὰ χελιδνία καὶ εὐ-
ρίσκοντες μίαν ἀκόμη ἀφορμὴν νὰ ὑμνο-
λογήσουν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος διευθύνει
τὰ πάντα μὲ τόσο ἰσχύϊ καὶ σοφίαν!...

31 Μαρτίου

Ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Πανεπιστη-
μίου μας κυματίζει καὶ πάλιν ἡ μελανὴ
σημαία. Ἐν τῶν ἀγλαϊσμάτων τῆς ἐλ-
ληνικῆς ἐπιστήμης, ὁ Ἀνδρέας Ἀνα-
γνωστάκης ἀπέθανε. Καὶ ἡ εἰδήσις τοῦ
αἰφνιδίου του θανάτου διέχυσε τὸ πένθος
εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν, στερηθεῖσαν τοι-
ούτου πολυτίμου ἀνδρός. Διότι ὁ Ἀνδρέας
Ἀναγνωστάκης ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὀλίγων
μεγάλων ἐπιστημόνων, τοὺς ὁποίους ἔχει
νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νέα Ἑλλάς. Αἱ ὀφθαλ-
μολογικαὶ του ἐργασίαι ἐπληρώσαν καὶ
ἐθαυμάστησαν ὑφ' ὅλων τῶν ξένων σο-
φῶν, καὶ τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται πάν-
τοτε ὡς μία μεγάλη αὐθεντία εἰς τὴν
ἐπιστήμην.

Ἄλλ' ὁ Ἀναγνωστάκης δὲν ἦτο μόνον
ἐξοχος ὀφθαλμολόγος. Ἦτο λόγιος
καὶ συγγραφεὺς καὶ ρήτωρ καὶ ποιητής.
Δὲν κατέχευε μόνον τὰς ξηρὰς ἱατρικὰς
γνώσεις· ἡ μόρφωσις του, ἡ δι' ἀπύτων
κόπων ἱερωθεῖσα, ἦτο εὐρεῖα καὶ ποικί-
λη· εὐφυῆς δὲ ὡς ἦτο καὶ εὐφυλόγος,
καὶ ἀγαθός, καὶ αἰσθηματίας, καὶ μετλή-
χιος, ὁ ἐξοχος ἐπιστήμων ἀπετέλει τύ-
πον τελείου ἀνθρώπου, ἐξ ἐκεί-
νων τοὺς ὁποίους δὲν ἀπαντῶμεν πολὺ
συχνά. Θαλερὸς καὶ ἀκμαῖος τὴν διά-
νοιαν γέρων, μὲ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν
εὐφυίαν ἀποτυπωμένην ἐπὶ τοῦ μειδιδῶν-
τος πάντοτε προσώπου, δὲν ἀνεκούφιζε
μόνον τοὺς πάσχοντας μὲ τὴν εὐεργετι-
κὴν του ἐπιστήμην, ἀλλὰ καὶ ηὔφραινε
διὰ τοῦ λόγου πάντα ὅστις εἶχε τὸ εὐτύ-
χημα νὰ τον πλησιάσῃ.

Ὅσάνκι τὸν ἔβλεπα, ὅσάνκι συνωμί-
λουν μαζί του, ἀπολαμβάνων τὴν ἀλη-
σμόνητον καὶ ἀνεξάντλητον εὐφυίαν του,
διὰ τῆς ὁποίας τόσο καλὰ ἐγνώριζε
νάρτῃ τὴν σοφίαν, ἔλεγα κατ' ἐμαυτόν:
Τοιοῦτος πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος!
Νὰ μὴ τον καθιστᾷ σχολαστικὸν καὶ βα-
ρὺν καὶ ἀπρόσιτον ἡ σοφία, ἀλλ' ἀπε-
ναντίας νὰ τον κάμνῃ γλυκὺν καὶ ἀγαθὸν
καὶ καταδεκτικὸν καὶ ἀγαπητὸν, συνδυα-

ζομένη μετὰ τοῦ αἰσθήματος. Καὶ τοῦτο
ἀκριβῶς ἐπέτυχεν ὁ Ἀνδρέας Ἀναγνω-
στάκης, διότι δὲν εἶχε καλλιέργησιν μόνον
τὸν νοῦν του, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν
του. Τί μέγα παράδειγμα διὰ τὴν νεότητά!

Πόσον ἦτο εὐφυῆς καὶ ἐτοιμόλογος ὁ
Ἀναγνωστάκης μαρτυρεῖ τὸ ἐπόμενον
ἀνέκδοτον, ἐν ἐκ τῶν πολλῶν:

Τῷ 1857, νέος ἀκόμη, παρέστη ὡς
Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερ-
νήσεως εἰς τὸ Διεθνὲς Ὀφθαλμολογικὸν
Συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν. Ἐκεῖ ἔκαμε
τόσῃν ἐντύπωσιν μετὰ τῶν σοφῶν ἢ ἐ-
πιστημονικῇ του βαθύτης καὶ ἡ εὐφυία
του ἐν γένει, ὥστε ὁ μέγας Φαλλῶ, γέ-
ρων ἤδη, ἀφ' οὗ ὁ Ἀναγνωστάκης ἐξε-
φώνησεν ἕνα θαυμάσιον λόγον, τὸν ἐπλη-
σίασε καὶ ἀντὶ συγχαρητηρίου, τῷ εἶπε:

— Φοβοῦμαι ὅτι θάποθάνετε γρήγο-
ρα, διότι ἔχετε πολὺ πνεῦμα!

Καὶ ὁ Ἀναγνωστάκης, ἀνταποδίδων
ἀμέσως τὸ φιλοφρόνημα:

— Ἡ ἰδική σας ἡλικία μὲ ἐξασφαλί-
ζει κατὰ τοῦ προαισθηματός σας!

1 Ἀπριλίου.

Πρωταπριλιά! Ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν
ὁποίαν βασιλεῦσι, ἐπισήμως πλέον καὶ
δικαιωματικῶς τὸ ψεῦδος.

Μίαν φορὰν κ' ἔναν καιρὸν, τὸ Ψεῦ-
δος καὶ ἡ Ἀλήθεια, — ἀδελφοί, εὐρίσκó-
μενοι εἰς διαρκὴ διαμάχην, ὅπως ὁ Κάϊν
καὶ ὁ Ἀβελ, ἡ καλλίτερα ὅπως ὁ Ἡσαῦ
καὶ ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Ρε-
βέκκας, — ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ, διὰ νὰ τοὺς λύσῃ μίαν διαφορὰν:

— Πρέπει νὰ καθορισθῇ ἡ θέσις μας.
Πανύψιστε! εἶπεν ἡ Ἀλήθεια πρώτη,
Ἐγὼ θὰ βασιλεύω εἰς τὴν Γῆν, ἡ δὲ
Ψεῦδος:

— Σὺ! ἀπεκρίθη ὁ Θεός. Σὺ εἶσαι
ἡ εὐλογημένη μου θυγάτηρ καὶ σὺ θέλω
νὰ βασιλεύσῃς!

— Τ' ἀκοῦς; εἶπεν ἡ Ἀλήθεια,
στραφεῖσα πρὸς τὸ Ψεῦδος.

Τὸ Ψεῦδος, πολὺ ζωντὸν καὶ ἐξυπνὸν
παιδί, δὲν τα ἔχασεν ἀμέσως. Ἐπλησία-
σεν ὀλίγα βήματα καὶ εἶπε:

— Πανύψιστε! Διατί νὰ μὴ βασι-
λεύω κ' ἐγὼ, ἀφ' οὗ μὲ ἀγαποῦν κ' ἐ-
μένα οἱ ἄνθρωποι; Βλάπτει τὸ Ψεῦδος:
Ἀλλὰ βλάπτει καμμιάν φορὰν καὶ ἡ
Ἀλήθεια. Ἐπειτα ἐγὼ ἔχω καὶ ἐν ἄλλῳ
πρωτεύημα: Κάμνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ
γελοῦν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πολὺ σπα-
νίως κατορθώνει ἡ Ἀλήθεια. Ναί, Πα-
νύψιστε! Ὅταν οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ
στευθοῦν καὶ νὰ γελάσουν, ἐπικαλοῦν-
ται πρὸς βοήθειάν των ἐμέ, ἀφ' οὗ τοὺς
διαβεβαίωσω ὅτι εἶμαι ἁ θ ὢ ο ν.

— Ναί, πραγματικῶς, διέκοψεν ὁ
Θεός, ἔχεις καὶ σὺ κάποια δικαιώματα...
Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σου ἐπιτρέ-
ψω νὰ βασιλεύσῃς αἰωνίως!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Α'.

— Ὦ, ἔχι! δὲν ζητῶ αὐτό, εἶπε τὸ
Ψεῦδος. Τὸ μόνον ποῦ θέλω εἶνε νὰ
συμβασιλεύω μὲ τὴν Ἀλήθειαν καὶ νὰ
μοιρασθῶμεν σὰν καλὰ ἀδελφία τὴν Γῆν.

Ὁ Πανάγαθος ἐμεΐδισσε.

— Πολλὰ ζητεῖς, μασκαρατζῆκο!
Ἀλλὰ δὲν θὰ σου γίνῃ ἡ χάρις. Εἶνε
ἀδύνατον νὰ συμβασιλεύσετε ἐν ὁμοσίᾳ.
Θὰ γίνεσθε μαλλιά-κουδάρια κάθε σιγί-
μῃν. Ἐπειτα τὸ Ψεῦδος ἐπιφέρει πολλὰ
κακά καὶ ἡ βασιλεία του, ἔστω καὶ παρα-
πλεύρως τῆς Ἀληθείας, θὰ ἦτο ἀνυπό-
φορος διὰ τοὺς Ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ ὁ-
μως καὶ σὺ ἔχεις κάποιον δίκαιον, — ἀφ'
οὗ κάμνης τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελοῦν,
— σοῦ ἐπιτρέπω νὰ βασιλεύσῃς μόνον μίαν
ἡμέραν τὸ ἔτος καὶ διατάσω τὴν Ἀλή-
θειαν νὰ σοῦ το ἐπιτρέπῃ. Καὶ ἡ ἡμέρα
αὕτη ἂς εἶνε ἡ σημερινή. (Καὶ κυττάξας
τὸν Ἡμεροδείκτην τοῦ ὁ Θεός, εἶδεν ὅτι
ἦτο ἡ 1η Ἀπριλίου).

— Τ' ἀκοῦς; εἶπε τότε τὸ Ψεῦδος,
στραφὲν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Καὶ ἔφυγε
κατευχαριστημένον.

Ἡ εὐχαριστήσις τοῦ ὁμως δὲν ἦτο καὶ
τόσον πολὺ εἰλικρινής. Ναί μὲν ἔκτοτε
τὸ Ψεῦδος βασιλεῦσι μόνον τὴν πρώτην
Ἀπριλίου, ἐπινευούσης τῆς Ἀληθείας,
ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ
χρόνου συνωμοτεῖ μὲ τοὺς κακοὺς Ἀν-
θρώπους — τοὺς ἄλλως λεγομένους
Ψεῦστας, — ἐναντίον της, καὶ προσπα-
θεῖ νὰ τὴν ἐκθρονίσῃ διὰ νὰ βασιλεύσῃ
αὐτό. Τὸ πονηρόν! Ἀλλ' ἡ Ἀλήθεια
ἔχει πολλοὺς στρατιώτας — τοὺς λεγο-
μένους φι λ α λ ῆ θ ε ι ς, — καὶ δὲν ἐκ-
θρονίζεται εὐκολα. Φαίνεται μάλιστα ὅτι
ὅλ' βασιλεύῃ αἰωνίως, ἐξαιρουμένης τῆς
πρώτης Ἀπριλίου, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς
τὸ Ψεῦδος παραχωρεῖ τὸν θρόνον της
οἰκιοθελῶς, διὰ νὰ γελάσουν καὶ νὰ δια-
σκεδάσουν ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι — κατὰ τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Προσοχὴ λοιπὸν νὰ μὴν πάθω σήμε-
ρα καμμιά! Θέλω νὰ γελάσω, ἀλλὰ
δὲν θέλω νὰ γελάσουν εἰς βάρος μου...

Ἀθήμερον.

Τί καλὴν ιδέαν ποῦ ἔχει ὁ Ντιντῆς
διὰ τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του!

— Σήμερα ἐπῆρα ἐννέα εἰς ὅλα τὰ μα-
θήματα, λέγει αὐτὸς ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ
Σχολείου.

Καὶ ὁ Ντιντῆς:

— Ἀλλοῦ! σήμερα εἶνε πρωτα-
πριλιά!

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Καὶ τὸ μικρότερο λουλουδί
καὶ τὸ ἀχνὸν τὸ πεταλούδι
καὶ τὸ κουνουπίτι τὸ γοργό
μὲ λέν εἰς τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου
πόσο μεγάλος ὁ Θεός μου,
πόσο μικρούλης εἰμ' ἐγώ.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ὁ κύρ Γιάννης. Ἐδῶ μέσα, παιδί μου,
τὰ ζῶα τὰ γαποῦν καὶ τὰ περιποιοῦνται
καλλίτερ' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

«Καὶ ὅλον ἐν μουρμουρίζῳ ὁ βάνου-
σος αὐτὸς κηπουρὸς μ' ἔφερεν εἰς ἕνα
σταῦλον πολὺ καθαρὸν, ὅπου δὲν ὑπῆρ-
χαν οὔτε γίδες, οὔτε ἀγελάδες, οὔτε τί-
ποτε. Μὲ ἄφησεν ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον
ἐπέστρεψε καὶ μου ἔστρωσεν ἕνα κρεβα-
τάκι ἀπὸ ἄχυρον. Μαζί του ἦλθε καὶ
ἕνα κορίτσι, τὸ ὁποῖον τὸν ἔλεγε «πα-
τέρα» ἀλλ' ἦτο πολὺ συμπαθητικώτερον

«Ἀνέβην μίαν κλίμακα μεγαλοπρεπῆ.» (Σελ. 126, στήλ. 6').

ἀπὸ αὐτόν. Ὀνομάζετο Ροδούλα, καὶ
πραγματικῶς ὑπενθύνεζε τὸ ρόδον μὲ τὰ
ῥοδαία της χρώματα. Μοῦ ἔφερε νὰ φά-
γω χόρτα δροσερὰ καὶ εὐώδη καὶ νὰ
πίω κρύον νερόν. Ἐφώναζε μ π έ έ έ!
δηλαδή «Πονῶ! λυποῦμαι! ὑποφέρω!»
ἀλλὰ ποῦ νὰ μ' ἐννοήσουν αὐτοὶ οἱ ἄν-
θρωποι! «Σῶπα κηρύλα!» μοῦ εἶπεν ὁ
κύρ Γιάννης ἀποτόμως, «σὲ δέρνουν ποῦ
φωνάζεις ἔτσι;» Τότε ἡ Ροδούλα μοῦ
εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν: «Ἐλα, φάγε
τώρα, μικρούλα μου, γιατί θὰ πεινάς.»
Τότε ἔφυγαν καὶ οἱ δύο.

«Ἐξαπλώθηκα εἰς τὸ ἄχυρον καὶ ἐξα-
κολουθοῦσα νὰ κλαῖω καὶ νὰ στενάζω.
Καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν μου λύπην, δὲν

«— Ἀδιάφορον! ὁφείλεις νὰ τὴν πε-
ριποιηθῇς τὴν δεσποινίδα Ἀσπρούλα σὰν
βασιλίσσα... Ἡ κυρία Βέρθα εἶνε τρε-
λὴ γι' αὐτὴν καὶ ἀλλοίμονόν σου, κύρ
Γιάννη μου, ἂν τὴν παραμελήσῃς ἢ τὴν
κακομεταχειρισθῇς!

«— Ἀμ δὲν τὸ καταλαβαίνω; εἶπεν

ήθελα ούτε καν να έγγισω τὰ ὄρεκτι-
κώτατα ἐκεῖνα χόρτα!

«Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ὁ σταυλὸς μου ἄρ-
χισε νὰ γίνεταί σκοτεινός. Ἦτο πλέον ἡ
ώρα τοῦ ὑπνου, ἀλλὰ ποῦ νὰ κλείσω μάτι!
Ἐκτός τοῦ ὅτι ἤμουν πολὺ λυπημένη,
ἦτο καὶ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔμενα μόνη
τὴν νύκτα καὶ ἐφοδύμουν. Ἦξευρα ὅτι
ἤμουν πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ Βάδεν, ὅτι
ἡ μητέρα μου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ με
ἀκούσῃ, καὶ ὅμως ἤρχισα νὰ φωνάζω
«Μητέρα! Μητέρα! Μητέρα!» ὅπως
καὶ εἰς τὸ δάσος, ὅταν εἶδα τὰ φλογερὰ
μάτια τοῦ λύκου...

«Ἐξάρνα ἀκούω χρεμετισμοὺς καὶ
γανυγίσματα... Οἱ σταυλοὶ τῶν ἱππῶν
καὶ τὰ σπιτάκια τῶν σκύλων ἦσαν ἐκεῖ-
κοντὰ καὶ συχνὰ τὴν νύκτα τὰ ἄλογα ἐ-
χρεμετίζαν καὶ τὰ σκυλιὰ ἐγαύριζαν,
ὅταν ἤκουαν θρυδόν. Ἐνόμισα ὅτι μ' ἐ-
μάλυναν ποὺ ἐφώναζα, καὶ ἐσώπασα ἀ-
μέσως. Μετ' ὀλίγον ἐσώπασαν καὶ ἐ-
κείνα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀποκοιμήθηκα.

«Εἰς τὸ ὄνειρόν μου εἶδα τὴν μητέρα
μου, ἡ ὁποία μοῦ ἔλεγε:

«Ἀσπρούλα μου, μὴν πικραίνεσαι καὶ
μὴν ἀπελπίζεσαι τόσο! Ἡ γίδες δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ μένουν πάντοτε πλησίον
τῶν γονέων των! Τώρα εἶσαι ἀρκετὰ
μεγάλῃ καὶ ἔχεις ἀρκετὸν νοῦν. Καλὸν
εἶνε νὰ ἰδῇς καὶ ὀλίγον κόσμον. Λυπεῖσαι
ποῦ δὲν με βλέπεις; ἔ, αὐτὸ εἶνε φυσι-
κόν· ἀλλὰ μὴν ἀνησυγῇς τοὺς ἀνθρώ-
πους μετὰ τὰ κλάμματά σου! Δὲν ἔχει
κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοχλῇ τοὺς ἄλ-
λους μετὰ τὴν λύπην του. Ἀγάπα τοὺς
νέους σου κυρίως, ἔσο εὐγνώμων πρὸς
αὐτοὺς, εὐπειθὴς καὶ καλὴ, ὥστε νὰ εἶνε
εὐχαριστῶντες μαζὶ σου. Καὶ μίαν ἡμέ-
ραν τίς οἶδε! εἰμπορεῖ νὰ ξαναἰδωθῶμεν
καὶ νὰ βοσκήσωμεν πάλιν μαζὶ τὸ γλυκὺ
χόρτον τῆς πατρίδος μας!»

«Μ' ἐφίλησε καὶ ἐξύπνησα. Τὸ ὄνει-
ρον αὐτὸ μ' ἐχαροποίησεν ἀρκετὰ καὶ
μου ἔδωσε κάποιον θάρρος.

«Ἦτο πλέον ἡμέρα. Ὁ ἥλιος ἀνῆρ-
χετο ἀπὸ τὸ μικρὸν μου παράθυρον...
Ἐπεινοῦσα ὅστερ' ἀπὸ τῶσαν ὥρῶν νη-
στεῖαν. Ἐφαγα ὀλίγον με ὀρεξὶν καὶ ὑ-
στερα ἤρχισα νὰ πηδῶ, διὰ νὰ ξεμου-
διάσουν τὰ πόδια μου.

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα
καὶ εἰσῆλθεν ἡ Βέρθα με μίαν γηραιάν
κυρίαν, ὁ ὁποία ἦτο ἡ παιδαγωγὸς τῆς.
Ἡ νέα μου φίλη ἦτο κομψὴ ὅπως καὶ
τὴν προτεραίαν, με μόνην τὴν διαφορὰν
ὅτι σήμερα ἐφοροῦσε φόρεμα τριαντα-
φυλλί. Ἐξαιπλώθηκε κοντὰ μου καὶ μ' ἐ-
χάιδεψε, μ' ἐφιλοῦσε, μοῦ ὠμιλοῦσεν. Ὑ-
στερα ἔκαμνε ὅτι ἔκαμνα κ' ἐγὼ ἐπη-
δοῦσεν, ἐδέλαξεν, ἐκεράτιζεν. Ὅποιος
μας ἔδλεπε, θὰ ἔλεγε ὅτι ἡμεθα δύο
γίδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μιὰ εἶχε βάλῃ
τριανταφυλλὶ φόρεμα...

«Ἡ γραῖα τῆς ἔκαμε τὴν παρατήρη-

σιν ὅτι θὰ ἐγαλοῦσε τὸ φόρεμά της.
«Καὶ τί με τοῦτο; εἶπεν ἡ Βέρθα ὅ-
στερ' ἀπ' αὐτὸ θὰ κάμω ἄλλο!» Ἡ
γραῖα τῆς εἶπε πάλιν ὅτι ἀρκετὰ ἔπαι-
ξε καὶ ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ὑπάγῃ νὰ με-
λετήσῃ. «Μολονότι δὲν ἔπαιξα διόλου
ἀρκετὰ, πηγαίνω, ἀπήντησεν ἡ Βέρθα.
ἀλλὰ θὰ πάρω μαζὶ μου καὶ τὴν Ἀσ-
προύλαν. Ἡ γραῖα ἀντέτεινεν, ἀλλ' ἡ
Βέρθα δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴν.

«Ἐλα, πάμε, Ἀσπρούλα!» μοὶ εἶπε.
«Ἡ Βέρθα δὲν μου ἐφαίνετο πολὺ
καλοαναθερμμένη κόρη. Δὲν ἤκουε τὴν
παιδαγωγὸν τῆς καὶ ἔκαμνε ὅτι ἤθελε.
Ἀδιάφορον ὅμως! Ἐγὼ ὤφειλα νὰ τὴν
ὑπακούσω, διότι ἦτο κυρία μου. Ἐπειτα
ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸ σπίτι. Καὶ τὴν ἡκο-
λούθησα.

«Ἀνέβημεν μίαν κλίμακα μεγαλο-
πρεπῇ, με μεγάλας ἀνθοδόχας, εἰς τὰς
ὁποίας ὑπῆρχον ἄνθη καὶ φυτὰ ωραιό-
τατα, ἐντελὲς πρωτοφανῇ δι' ἐμέ. Δι-
ήλθομεν ἕνα προθάλαμον, ὅπου εἶδα πά-
λιν ἄνθη καὶ εἰκόνας ἀνδρῶν καὶ γυναι-
κῶν, καθὼς καὶ ἀγάλματα. Κατόπιν εἰ-
σῆλθομεν εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν,
ὅπου ὑπῆρχον πλῆθος καθρέπται καὶ
παντοῦ ἔδλεπα τὴν μορφήν μου. Ἄλλοτε
θὰ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι βλέπω ὀλόκληρον
ποιμνιον γιδῶν. Τώρα ὅμως ἤξευρα ὅτι
ὅλοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν παρὰ ἐγὼ ἡ ἰδία,
καὶ δὲν ἔσπασα κανένα καθρέπτην...

«Κατὰ γῆς ἦτο ἐστρωμένον κατὰ τι-
ὸς λειβάδιον πράσινον γεμάτον ἄνθη.
Ἀλλὰ τὰ ἄνθη αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀληθινὰ
καὶ δὲν ἤμπορουσαν νὰ θρέψουν οὔτε γί-
δες, οὔτε ἀγελάδες, οὔτε κανένα. Ὑ-
στερα ἔμαθα ὅτι τὰ ψεύτικα αὐτὰ λει-
βάδια ὀνομάζονται τὰ πηττες καὶ ὅτι
κοστίζουν ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ.
Αὐτὸ μοῦ ἐφάνη πολὺ παράδοξον!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύνανται νὰ
στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς
τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν
αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ.
Ἀδελφοὶ Χάιτα, εὐγενεῖς ἀποδεχθέντες, κα-
τόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν
εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διά-
πλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρο-
μᾶς, ἐξ οἷσδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύ-
ναι, νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς
τοὺς κ.κ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, παρ' αὐτοῖς δὲ
ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διά-
πλασιν τῶν Παιδῶν».

ΥΓΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαι-
ῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῇται,
ἂν δὲν συνοδεύεται μὴ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκα-
στον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τι-
μᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-
1897) λεπτὰ 15.

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Γοργὰ χτυποῦν τὰ σήμαντρα
καὶ τούρανοῦ οἱ θόλοι
ἀπ' ἄκρην ὡς ἄκρην μῆνυμα
μεγάλου διαλαλοῦνε
καὶ ἀνθοκέντητη στολὴ
φορεῖ ἡ φύσις ὅλη
κι' ἀνεστῆμένο τὸν Χριστὸ
οἱ κόσμοι χαίρετοῦνε.

Ἐφθασε ἡ ὥρα· ἔφθασε
ἡ δοξασμένη μέρα·
τῆς νίκης εὐαγγέλια
τὰ σύμπαντα τονίζουν,
γαλάζια καὶ γλυκόπνοια
γελά ἡ ἀτμοσφαῖρα
κ' οἱ ἄγγελοι με ἀμάραντα
λουλούδια μᾶς ραντίζουν.

Χριστὸς ἀνέστη! Τί χαρὰ
ἐκείνους, ποῦ ἔμπορουν
τὸ Πάσχα με ἀγνότατη
καρδιὰ νὰ χαίρετοῦν
αὐτοὶ με θάρρος τοῦ Θεοῦ
τὸ πρόσωπο θὰ ἰδοῦνε
καὶ τόπο μέδ' ἔστην ποθητὴ
Ἐδεμ θὰ ἀποκτήσουν.

Κι' ὁδοὶ πονοῦν τοὺς δυστυχεῖς
καὶ τὴν κρυφὴ πληγὴ τους
με ἀγάπῃ βαλσαμώνουνε,
ὦ, εἰν' εὐλογημένοι
κ' εἰχον αἰὼνια πασχαλιά
ἔστην ἀγαθὴ ψυχὴ τους
καὶ ὀρχαγγέλου στέφανος
καὶ δόξα τοὺς προσμένει.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἀγρία Ἀμερικανὶς καὶ ὁ ἥρωας Γαριβάλ-
δης εἶνε εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ βλέπουν τὸν Βε-
ζουβίον.

— Ἐ, ἔχετε τέτοια ἡφαιστεια εἰς τὴν Ἀμε-
ρικὴν σας; ἡρώτησεν ὑπερήφανος ἡ ἥρωας Γα-
ριβάλδης.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀγρία Ἀμερικανὶς·
ἀλλ' ἔχομεν ἕνα καταρράκτην, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο
ικανὸς νὰ σθῶσῃ εἰς τὴν στιγμὴν τὸ ὑφαιστειὸν
σας!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

*

*

Ὁ θεὸς ἐρωτᾷ τὸν ἀνεψιὸν του:
— Ποία περίοδος τῆς ἱστορίας σοῦ ἀρέσει
καλλίτερα, Κωστάκης;
Καὶ ὁ Κωστάκης, ὁ ὁποῖος δὲν διακρίνεται κα-
θόλου ἐπὶ φιλοπονία:

— Ἡ προϊστορικὴ, θεῖέ μου!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀνθούρας Λυγαριᾶ

*

*

Σκέψιν τῆς Ναυτοπούλας:
«Φοροῦμεν τὸ καπέλο, καὶ τὸ καρφόνουμεν μᾶ-
λιστα, διὰ νὰ μὴ μας πέρνῃ ὁ ἄνεμος τὸ κεφάλι
μας.»

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Μαρίνας

*

*

Τασάκης:—Βλέπεις, Φωφώ, αὐτὸν ποῦ ἐρ-
χεται; Πέ'του, σὲ παρακαλῶ, ὅτι δὲν εἶμαι
ἐδῶ.

Φωφώ:—Μπα! καὶ δὲν τοῦ το λὲς ἐσύ;
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μούρτζουφου

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

μας ζωντὴν χαρισάμενος!

Ἦθελα νὰ ἡμπορούσα, ὅπως ὁ Χριστὸς, νὰ δέ-
χωμαι πάντοτε τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν
πρῶτον. Ἀλλὰ... τοῦλάχιστον διὰ τοὺς Δια-
γωνισμοὺς, αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδύνατον! Τί ἡμπο-
ροῦσα νὰ κάμω π. χ. διὰ τὴν φίλην μου Ἡμέ-
ραν τῆς Ἑλευθερίας, ἡ ὁποία μολὶς σήμερον
μοῦ ἔστειλε μίαν ὥραισιότατην ἀληθῶς Σελίδα
Καλλιγραφίας; Ναί μεν φέρεται ἡμερομηνίαν πολὺ
ἀρχαιότεραν, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἔλαβα, ἀρ' οὐ πλέον
ἔγινεν ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν θὰ ἰδοῦμε εἰς τὸ προ-
σεχές; ὥστε μετὰ λύπης μου ἠναγκάσθην νὰ
τὴν ἀποκλείσω. Προσοχή, προσοχή νὰ μὴ μέ-
νετε ἔξω τοῦ νυμφῶνος! Μὴ λησμονήτε τὰς
προθεσμίας. Τὸ ἔκανα ἐγὼ: Ὑποδέλτια δέχομαι
μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου καὶ ἀπαντήσεις διὰ τὴν
Ε' Κυριακὴν μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου.

Πόσον με ἀγαπᾷ ἡ Δέα! Ἡ Δέα πόσον με ἀ-
γαπᾷ καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς Δέας! Ἀκούσατε:
Εἰς τὰς 25 Μαρτίου ἡ Δέα εἶχε τὰ γενεθλίᾳ της
—νὰ μοῦ γράψῃ! — ὁ δὲ μπαμπᾶς τῆς ἐχάρισε,
τί νομίζετε; Ἐνα μεγάλο κουτὶ γεμάτον χαρτίᾳ
καὶ φακέλλους διὰ νὰ μοῦ γράψῃ. Καὶ ἀποδείξει
ὅτι τῆς τὰ ἐχάρισε διὰ νὰ γράψῃ μόνον εἰς ἐμέ,
εἶνε ὅτι ἐπάνω εἰς κάθε χαρτὶ καὶ εἰς κάθε φα-
κέλλον ὑπάρχει τὸ ψευδώνυμον ΔΕΑ τυπωμένον
με κομψοτάτους χαρακτῆρας. Φαντασθῆτε πλέον
τὴν χαρὰν τῆς Δέας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδικὴν μου
χαρὰν, ὅταν ἔλαβα τὸ πρῶτον τῆς γράμματος ἐπάνω
εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτὸ χαρτὶ! Καλὲ τί λέγω;
Ὅλο τὸ σπιτικόν μου ἐγένεον ἄνω-κάτω, διότι
τὸ ἀνεστῆσεν ὁ Ἀνανίας μετὰ τὰς φωνὰς του καὶ
μετὰ τὰ λογοπαίγνια του. «Ἡ Δέα μας! ἐφώνα-
ζεν ἡ Δέα μας! μὰ τί ἰ-δέα σπου-δαία!...»
— Τί ἔχει νὰ γίνῃ τώρα, ἂν τὸν πατέρα τῆς
Δέας μνηθεύον καὶ ἄλλοι γονεῖς συνδρομητῶν
μου!...

Σχετικῶς μετὰ τὸ Δημοψήφισμα μανθάνω καὶ ἐν
ἄλλο περιεργότατον. Εἰς τὸ Συλλεῖον τῆς Δέας
ὑπάρχουν δύο κόμματα· τὸ ἐν ὑπὲρ τοῦ Κάτα-
στροφῆς Ἀράτης, με ἀρχηγὸν τὴν... (δὲν τὴν
λέγω), τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς Ναυτοπούλας, με ἀρχη-
γὸν τὴν Δέαν. Καὶ τί γίνεται πλέον, δὲν περι-
γράφεται. Ἀλλ' ὁ Οὐδὲν Τύραννος, δοκιμα-
σας καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ κομματάρχης καὶ ἀποτυ-
χῶν, ἤλλαξε γνώμην καὶ μοῦ γράφει: «Αὐτὰ
δὲν εἶνε σωστά. Καθεὶς πρέπει νὰ ψηφίσῃ ἡμε-
ρομηνίαν, δηλαδὴ τὸ ψευδώνυμον πού του ἀρέ-
σει καλλίτερα, χωρὶς νὰ κυτᾷ τὴν φίλιν καὶ πε-
ριστάσεις!» Αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ, φίλε μου! ἄλ-
λως ἡ ψηφοφορία δὲν θὰ εἶχε λόγον!

Ὁ δὲ φίλτατος Δὸν Κιχότης μοῦ γράφει:
«Ἄν εἶνε ἔτσι, τότε θὰ ἐκρεῖσσονται καὶ προγράμ-
ματα ἐκλογικὰ· τί ἀστεῖον δὲν ποῦ θὰ ἦτο νὰ ἰδῇ
καθεὶς ἑξάρνα εἰς τὴν Διάπλασιν!

ΔΟΝ ΚΙΧΟΤΗΣ

Ὑποψήφιος

Πρὸς βράβευσιν τοῦ ψευδωνύμου του.

Ἀριστε Σκοπευτὰ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ
ἐξέλεξα. Πηγαίνει εἰς τὴν σκοποβολὴν;
«Θέλω νὰ ἔχω δια τὰ φυλλάδιά σου—μοὶ γρά-

φει ἡ Νέα Ἑλλάς, — καὶ ὅταν μεγαλώσω νὰ
πάνταγινώσκω, διὰ νὰ ἐνθυμούμαι πόσον ἦμιν εὐ-
τυχής, ὅτε ἤμουν συνδρομητὴρά σου» Κ' ἐγὼ
θὰ φυλάξω τὴν ἐπιστολήν σου. Νέα Ἑλλάς,
διὰ νὰ ἐνθυμούμαι πόσον ἦμιν εὐτυχής, ὅταν σὲ
εἶχα συνδρομητρίαν!

Βεβαίως, Ἀδρα τοῦ Ἀρίωνος, ἂν ὁ ἀδελφός
σου ἐγγράφῃ συνδρομητὴς μου, θὰ δύναται νὰ
λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς.
Πόσον ὠραῖα αἱ ἐκφράσεις σου περὶ τοῦ Βασι-
λόπουδος Χριστοφόρου!

Μὲ πληγόνουν πολὺ τοιοῦτου εἶδους παράπο-
να, ἀγαπητὴ μου Τράκα Τρούκα! Μὰ πότε
ἔγραψες καὶ δὲν σου ἀπήντησα; Ἄν ἡ ἐπιστολή
σου δὲν εἶχε τίποτε ἰδιαίτερον, θὰ σου ἔστειλα
φίλιαν, εἶνε ἀδύνατον, διότι εἰς ὅλους ἀπαντῶ, μὰ
εἰς ὅλους! — Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπῶ ὅτι δέχεται
τὴν ἀνταλλαγὴν, ἀρ' οὐ μετ' ὀλίγον θὰ στείλῃς
τὸ τετράδιόν σου.

Ἐχεὶ δικαίον ἡ μαμμά σου. Ρωμύλε. Τὰ μυ-
θιστορήματά μου δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα, τῶν ὁ-
ποίων ἡ ἀνάγνωσις ἀπαγορεύεται εἰς τὰ παιδιὰ.
Ἀπεναντίας εἶνε γραμμένα ἐπιτήδες διὰ τὰ παι-
διὰ καὶ ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ τὸ συμπλήρωμα
τῶν διδακτικῶν βιβλίων. — Στείλει λοιπὸν αὐτὸ
τὸ διήγημα νὰ τοῖς ἰδοῦμεν!

Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζεις τὸ ψευδώνυμόν σου
ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νεῖλου, ἀγαπητὴ μου Πα-
παρούνα τῆς Πεντέλης.

Ὅχι, Ἀστὴρ τῆς Ἀφρῆς, δὲν σε εἶχα λη-
σμονήσῃ καὶ ἐχάρην πάρα πολὺ ποῦ ἔγινες κα-
λὰ καὶ μοῦ ἐναῖε γράμματα.

Ὑπερηφανεύομαι ἀληθῶς διὰ τοὺς ἐπαίνους
τοῦ καθηγητοῦ σου, ἀγαπητὴ μου Ἑλληνίς
Καλλιτέχνις. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅσον μία μητὴρ
ἀκούουσα καλὰ διὰ τὰ τέκνα της. — Ἐλαβες τὸ
τετράδιόν τοῦ Ἀκαμάτου Ποδηλάτου, τὸ ὁποῖον
σοῦ ἔστειλα τὴν 12 Φεβρουαρίου; Ὁρεῖσαι νὰ
τὸ στείλῃς καὶ σὺ ἐν, ἂν τοῖς ἔλαβες.

Ἐραστὰ τῆς Φύσεως, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν
ἔστειλα τὴν πρὸς τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν ἐπιστολήν
σου, παρὰ μόνον τὸ τετράδιόν σου. Τὸ ὅρος τῆς
μοῦ ἐφάνη—πῶς νὰ σου πῶ; — ὅχι πάρα πολὺ
ἀφελὲς καὶ ἀνάλογον μετὰ τὴν ἡλικίαν τῆς Εὐτυ-
χοῦς Θνητῆς.

Νὰ σου εἰπῶ ὅτι ἐπίστευσα τὴν Πρωταπριλιάν
σου, Ἀρχιζιζάντων, καὶ ἔστειλα τὴν Πίσσαν
μου εἰς τὴν γειτονίαν διὰ νὰ μὴ της κρεμάσῃς τε-
νεκέ! Δὲν θὰ το πιστεύσῃς! Νὰ σου εἰπῶ ὅτι
ἐνόησα ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ ἀστείου; Πά-
λιν δὲν θὰ το πιστεύσῃς! Ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ
κάμῃ μετὰ Ἀρχιζιζάντων δὲν λέγει τίποτε! —
Ἀληθεῖα, πῶς σου ἐκαλοφάνῃ ἡ ἐπιστολή τῆς
Ὁραίας Δορκάδος; ἔ! Ἐστὶ εὐκόλως δὲν
τραβοῦν τὰς κοσιτίδες!

Δὲν σε συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ
σου, ἀγαπητὴ Ὀλυμπιονίκῃ! Ὁ ὑπὲρ τῆς
πατρίδος θάνατος εἶνε τόσο ἐνδοξός, ὥστε μόνον
συγχαρητήρια ἀρμόζουν εἰς τοὺς ἔχοντας τοιοῦ-
τους συγγενεῖς!

Χιονοσκεπὲς Παραχάϊκον, ἐπιστολήν, Πνευ-
ματικὰ Ἀσκήσεις, Παιδικὰ Πνεύματα, δια τὰ
γράμματα εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ. Τὸ ἴδιον καὶ ὁ Τσίτου-
Τσίτου-Τσίτου. Δὲν εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ
γίνεται, ἀλλὰ τὸ κάθε τι νὰ γράφεται εἰς ξεχω-
ριστὸν χαρτὶ;

Φίλιππε Κανάκη, ὅταν μία λύσις εἶνε ὀρθο-
τάτη καὶ λογικὴ, ἐννοία σου καὶ δὲν ἀπορρί-
πτεται ποτέ. — Ἀλλὰ διατὶ δὲν γράφεις καὶ τὸ
ψευδώνυμόν σου;

Νὰ πῶς προδίδονται καμμίαν φορὰν τὰ ψευδο-
νυμα! Μόλις ἡ Λευκὴ Βολέττα εἶδε τὴν εἰ-
κόνα τῆς Δάφνης, τὴν ἐγνώρισεν ὡς παλαιάν
τῆς φίλην, τῆς ὁποίας ἔχει μάλιστα καὶ τὴν φω-
τογραφίαν. — Τὴν παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ εἰπῇ
εἰς κανένα τὸνομά της.

Ὅχι, ἀγαπητὴ μου καὶ παραπονιάρη Ἀντι-
γόνη, (ἀμ' ἐκεῖνο τὸ Παρδαμῶνόν πάλι
αἰωνίως παραπάνω!) Τὸ ψευδὲς τῶν σου ἦτο ἐν-
τάξει. Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατὶ ὁ Παγωμένος
Ὁκεανὸς δὲν σου ἀνταπέδωκεν ἀκόμη τὸ τε-

τράδιόν σου, ἐν ᾧ εἰς ἄλλους τὸ ἀνταπέδωκε.
Περίεργον! — Ἀ, παρ' ὀλίγον νὰ ἐσχάσω τὰ
γενεθλίᾳ σου καὶ σπαντάομαι τί παράπονα θὰ
ἦκουα. Λοιπόν, νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ τα χι-
λιάσῃς.

Τικ-Τακ, μανθάνω ὅτι ἔχεις τόσας ἀσχολίας,
ὥστε δὲν εὐκαιρεῖς νὰ μοῦ γράψῃς. Δὲν πειράζει.
Μανθάνω ὅτι εἶσαι τόσῳ μετρίστῳ, ὥστε δὲν
ἐννοεῖς νὰ φωτογραφηθῇς, διὰ νὰ δημοσιεύσῃς τὴν
εἰκόνα σου. Αὐτὸ πειράζει ὀλίγον — ἀλλὰ εἶνε
δικαίωμα σου. Τὸ τετράδιόν ὅμως τὸ ὁποῖον σὺ
ἔστειλα πρὸ τριῶν μηνῶν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρεως
εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ το ἀνταποδώσῃς ἐπὶ πάσῃ
θυσίᾳ... χρόνον.

Ἐρωτᾷς ἂν πρέπει νὰ εἶνε τυπωμένον τὸ ψη-
φοδέλιόν σου, Ὁραία Δορκάς; Ὑποθέτω ὅτι
ἀσπεύεσαι! — Ὁ Σ. Τσοῦβαλης ἔλαβε τὸ τετρά-
διόν σου καὶ ἔστειλε τὸ ἴδιόν σου, ἀλλὰ δὲν το
ἔλαβα. Τὸ

Ζεύς — εξακολουθεῖ νὰ διαμυστήσῃ τὴν ὑπαρξίν του ! Μὰ εἶνε πράγματα αὐτά, *Χαλασμέ Κόσμου* ; Φανερώσου ἐπὶ τέλους καὶ ἀλλὰ ξεφουδώνωμον.

Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν διδασκαλίαν σου, *Ναυτοπούλα*, ἡ ὁποία ἂν εἶχεν ἐξουσίαν θὰ ἔκαμνε νόμον νὰ με λαμβάνουν ὅλοι οἱ Ἕλληνοπαῖδες.

Ἐλπίζω, *Λευκὲ Κύκνε*, ὅτι ὁ φίλος σου θὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκον του καὶ δὲν θὰ προδώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἡ φλυαρία σου δὲν με ζαλίζει, ἀπλοῦστα διότι δὲν εἶνε φλυαρία.

Πιστὸ Σκυλί, ἰδοὺ τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ κάμῃς καὶ σὺ *Γαῖ! Γαῖ!* Ἀλλὰ τὰ γραμματόσημα πού μου στέλλεις δὲν εἶνε σωστά· αὐτὰ πάλιν κάμνουν μόνον 70 λεπτά, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ στείλῃς 80.

Μὰ τί ὠραίον τὸ ὄνειρόν σου, *Ὁραῖον Τριανταφυλλάκι* ! Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡγήθην σὺν ἀμείων.

Φαίνει αἰ διὲν ἐχάθη καμμία σου ἐπιστολή, *Ἦσυρό μου Ἀεράκι*. Πρὸς τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων ἔστειλα τὸ τετράδιόν σου τὴν 24 Μαρτίου.

Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, ἄφ' οὗ δὲν ἔλαβες τὸ τετράδιόν τοῦ Ἀρχιζιζάνιον, ἀλλὰ ἤξεύρεις ὅτι δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν, σ' εἶλε πρῶτος τὸ ἰδικόν σου καὶ βεβαίως θὰ σοὺ το ἀνταποδώσῃ. Καλὲ σὺ ἐμάντευσε ἀπὸ τώρα ποῖος θὰ βραβεύθῃ εἰς τὴν Καλλιγραφίαν !

Πόσαι ἐπιστολαὶ ! Τί χαρὰ νὰ λαμβάνω τόσας ἐπιστολάς ! Ἡ μόνη μου λύπη εἶνε ὅτι δὲν εἴμπορῶ νὰ πάντῳ λεπτομερῶς εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου : *Λέοντα τὸν Ἰσάυρον*, (πολὺ καλὰ ἀναμνένον)· *Ἀδυσινὸν Πολεμιστὴν*, (αὐτὸ ἐξέλεξα)· *Θούριον Ἰμνον* (προτιμῶ αὐτό)· *Κονταλιανόν*, (ὁ ὁποῖος δύναται νὰ μοι στέλλῃ λύσεις ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς σου)· *Μαγεμένην Ἀκρογιαλιάν*, (αὐτὸ εὐχαρίστως)· *Πυρολαμπίδα*, (αὐτὸ ἐξέλεξα)· *Ὀσίαν Μαριάν*, (ἀπόλαυσίς ἡ ἐπιστολή της)· *Μυτιληναῖον Ἀρίονα* καὶ *Σαμιακὴν Σημαίαν*, (αὐτὸ ἐξέλεξα).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν : Ἡ *Νεὰ Ἑλλάς* μετὰ τὸν Ἰππερασιστὴν τῆς Πατρίδος — ἡ *Λύρα* τοῦ Ἀρίονος μετὰ τὴν πρῶτην Ἀττικὴν Νύκτα, πρῶτην *Λέοντα* τῆς Ἀφρικῆς, *Μαρίαν* τοῦ *Φαλήρου* καὶ *Λύραν* τοῦ Ὁρφέως — τὸ ἄστρον τῆς *Αὐγῆς* μετὰ τὸν *Ὀκύποδα Ἀχιλλέα* — ἡ *Ὁραία Δορκὰς* μετὰ τὸν *Μακρολέλεκον*, *Λευκὴν Ἀρχτον*, *Τικ-Τάκ*, *Βασίλισσαν Κλεοπάτραν*, *Χαλασμόν Κόσμου*, *Ναστραδὶν Χόντζαν*, *Ἀδραν* τοῦ *Φαλήρου*, *Φλιν-Φλιν* καὶ *Φιλάδελφον* — τὸ *Χιονοσκεπὲς Παραχαϊκόν* μετὰ τὴν *Χαραυγὴν* καὶ μετὰ τὸν *Κροκοδείλλον* τοῦ *Νείλου* — ὁ *Σιφίας* τοῦ *Φαλήρου* μετὰ τὸν *Καρχαρίαν* τοῦ *Φαλήρου*, *Μαρίαν* τοῦ *Φαλήρου* καὶ *Περσέα* — ἡ *Λευκὴ Βιολέττα* μετὰ τὸν πρῶτον *Λέοντα* τῆς Ἀφρικῆς, *Ἀδραν* τοῦ *Φαλήρου* καὶ *Μαρίαν* τοῦ *Φαλήρου* — ἡ *Ἀναμνηστική* μετὰ τὸν *Τερπικέρανον Δία* — τὸ *Μικρὸν Πειρακτικόν* μετὰ τὴν *Λευκὴν Πεταλούδα* — τὸ *Ἀγριοπούλιον* μετὰ τὸν *Ἀρχιζιζάνιον* — ἡ *Πυθία* μετὰ τὸν *Μέλλονσαν Καλλιτέχνη* καὶ μετὰ τὸν *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Φορμίων* μετὰ τὸν *Συννεφεώδη Οὐρανόν* — ἡ *Ἥχρ* μετὰ τὸν *Στράβωνα* τὸν *Γεωγράφον* — ὁ *Διογένης Λαέρτιος* μετὰ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἐσπερίαν Ἀδραν*, *Κροκοδείλλον* τοῦ *Νείλου*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Θέλπουσαν* καὶ *Ἀνδρείον Ἀργοναυτὴν* (ἀλλὰ μετὰ τὸν ὄνομά της) — ἡ *Χρυσὴ Βροχὴ* μετὰ τὴν *Ἀρθιομένην Ἀμυγδαλίαν*, *Φλύαρον Ψιττακόν*, *Κοικιλίσσαν* καὶ *Λευκὴν Δορκάδα* — ἡ *Καθαρὰ Καρδία* μετὰ τὴν *Ἀκρόπολιν*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Ἀγκυρὰν τῆς Φιλίας* — ἡ

Ναυτοπούλα μετὰ τὴν *Λευκὴν Δορκάδα*, *Κοραὴν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Λευκὸς Κύκρος* μετὰ τὸν *Ὀκύποδα Ἀχιλλέα*, *Λαοδάμαν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης* — ὁ *Ναυτίλος* μετὰ τὸν *Χαλασμόν Κόσμου*.

Ἀσπασμοί, πληροφοροί. — Ὁ *Ρωμύλος* ἀσπάζεται τὸν *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ το συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον· *Σόλων* ὁ *Νομοθέτης* τὴν *Νεράϊδα* τοῦ *Γαλιού*· ἡ *Παπαρούνα* τῆς *Πεντέλης* τὴν *Καρδερῖναν*· τὸ ἄστρον τῆς *Αὐγῆς* τὴν *Ἐσπερίαν Ζώνην*· ἡ *Ὁραία Δορκὰς* τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*· ὁ *Ληστής* τοῦ *Μέλανος Ἀρτυμοῦ* τὸν *Καϊμάκι* τῶν *Σερρών* (οὗ ὁποῖον ζητεῖ τὰρχικὰ)· ὁ *Φλιν-Φλιν* τὴν *Ἀπτερον Νίκην*· τὸν *Ἀφρισμένον Κῦμα* τὴν *Τοξοῖδα Ἀρτεμιν* (ἡς ζητεῖ τὰρχικὰ)· ὁ *Καραβόγατος* τὴν *Τοξοῖδα Ἀρτεμιν* (καὶ κοντεύουν νὰ μεγαλώσουν τὰ γατάκια της)· ἡ *Χρυσὴ Ἀκτίς* ἐρωτᾷ τὸν *Δεκαπενταετὴ Πλοῖαρχον* ἂν του ἐπέρασε τὸ σημάδι· ἡ *Γῆ* τῆς *Ἑλλάδος* μετὰ παρακαλεῖ νὰ εἰπῶ εἰς ὅλους ὅτι δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀλλὰ ἔσται ψευδώνυμον· ἡ *Τοξοῖς Ἀρτεμιν* ἀσπάζεται τὸν *Καραβόγατον*· τὸν *Ἀψε-Σόσον* τὸν *Κρίπ-Κράπ* καὶ τὸν ἐρωτᾷ· σκοπεῖ νὰ γίνῃ παππᾶς· (!) τὸν *Ἀρχιζιζάνιον* τὸν *Μουρτεζοφόν*· ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδία* ἀπαντᾷ εἰς τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἐξήτησαν ἀνταλλαγὴν· *Μ. Μυσικὸν ἑμμέτρως*, ὅτι δὲν δύναται νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, ἐπεὶ τὸν *Πήγασον* της, τὴν *ἑλπίδα* μετὰ τὴν *καταναγκαστικὴν* εἰσφοράν, τῆς τὸν ἐπῆραν, ὅταν δὲ μετὰ τὸ καλὸν τελείωσεν ὁ πόλεμος καὶ τῆς τὸν ἐπιστρέψουν ὥσων, τότε πολὺ εὐχαρίστως θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ· ἡ *Κυανόλευκος Σημαία* πληροφορεῖ τὴν *Θέλπουσαν* ὅτι τὰρχικὰ της εἶνε *Ε. Δ. Β.* — Τὴ *Μή* με

Λησμονεῖ ἐρωτᾷ τὸν *Κροκοδείλλον* τοῦ *Νείλου* διὰ τὴν ὑπόθεσιν του, δὲν ἐφάνησε τὸ ὄνομά του ; ἡ *Ἀδρι* τοῦ *Εὐξείνου ἀσπάζεται τὴν Εὐξείνουποντιαν*· τὸν *Χρυσὸν Δέρας* τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν*· ἡ *Ἀρθιομένη Ἀνγαρία* εὐχεται εἰς τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* νὰ ἐκπληρωθῇ τάχιστα ἡ κυριότης της ἐλπίς· — Ὁ *Ἦρος Γαριβάλδης* ἐρωτᾷ τὸν *Ἦσυρόν*· ὁ *Ἀεράκι* : τὸν δέχεται διὰ κουμπάρον ὅταν θάρθωνισθῇ ;

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλάνι (ἐκτὸς τοῦ γυνικοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη!) στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της, πού της ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα : *Παχὸν Τσίρον*, *Τσούτρεαν* (δὲν πειράζει!)· *Σατανᾶν* (χαίρει πολὺ πού ἀνέρωσε)· *Γεώργιον Κολλάρ* (ἔστειλα καὶ ἀπῆντησα)· *Λέοντα* τῆς *Νεμέας* (ἔστειλα)· *Ἀρεμῶνην* (ὦ, ἐδῶ ἔχομεν θαυμάσιον καιρὸν!)· *Πολίχην* τοῦ *Πηλίου* (δύναται)· *Μόζαρ*, *Ἐρημίτην*, *Φλύαρον Ψιττακόν* (ὄχι!)· *Κατασπρον Ἀράπην* (ἐχάρην πάρα πολὺ)· *Μικρὰν Φωσφοροπούλιν* (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα)· *Ἀγκυρὰν Πανσέληνον*, *Χρυσὸν Δέρας* (ἔστειλα)· *Σεληνόφωτον Νύκτα* (ἔστειλα)· *Μυρσίνην*, *Χρυσὴν* (ἔγινε καλὰ)· *Καθαρὰν Καρδίαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα)· *Πενταμῆνον Ἀκρόν* (ἔστειλα)· *Γαβριὴλ Κορβισάνον*, *Γαῖ!* *Γαῖ!* *Ἀγριοτριανταφυλλίαν*, *Ζαππίδα* (ἡ ὁποία μοῦ ἔχει στείλῃ ἕως τώρα 2 τετράδια ἀνευ γραμματόσημου, ἐν παραδρομῇ βέβαια)· *Ἀγκυρὰν τῆς Φιλίας*, *Κροκοπέπλον Ἦσ* (καὶ ὄχι Ἦσ), ὅπως ἐκ παραδρομῆς ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον)· *Εὐδρομον Οἰκίαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Μαΐου ἐ.ε.

190. Συλλαβογράφος.

Δύο πτώσεις ἂν συνδέσῃς μιᾷ γνώστῃ ἀντωνυμίας Ζῶν ἐν τῶν τετραπῶν κάμνεις ἄνευ δυσκολίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τελ-Τεών

191. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ῥῆμα ἐκ τῶν περισπωμένων, τὸ δευτέρον μου ἄρθρον εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις καὶ στρατηγὸν ἀρχαῖον θὰ ἰδῇς ἀναστημένον ἔαν εἰς ἐν τὰ δύο ἀρσενικά ἐνώσης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

192. Πυραμίδες.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγνωσκῇται τὸνομα Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάρσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως, αἱ ἀνωτέρω 6 πτηνοῦ, αἱ ἀνωτέρω 4 ἀνέμου καὶ αἱ ἀνώτατοι δύο ζῶον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστροῦ τῆς Αὐγῆς

193. Ἀστήρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε καθεὶς νὰ ἀναγνώσκῃται τὸνομα ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, ὁρίζοντως κρᾶτους τῆς Εὐρώπης καὶ διαγωνίως φυτοῦ καὶ ἐπαρχίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Ἀναξάгора

194-196. Κακρυμμένα δνδματα θεῶν.

1-2, Ἡ πείρα ἄριστα διδὲι μαθήματα.
3, Κρεῖττον τὸ ὕδωρ τοῦ οἴνου ὅσον τῆς μέθης ἢ φρόνησις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμῶνος

197-200. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις.

Μάιος, λύκος, παῖς, ἄνεμος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέλου.

201. Διπλῆ ἀκροστιχὴς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα θεοῦ, τὰ δὲ τελικὰ θεὰς τῶν ἀρχαίων.

1, Πόλις τῆς Ἀσίας, 2, Ἑβραία, 3, Δένδρον καρποφόρον, 4, Ἰερὸν τῆς Ἦρας, 5, Ἐρπετόν.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

202. Γρίφος

Σῖναι

ΤΧς

Ο

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλκιβ. Οἰκονομίαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 Φεβρουαρίου 1897.

90, Πυραλὶς (πῦρ-Ἄλως). — 91, Σινώπη (σιν-ο-π). — 92, Τὸ τύμπανον.

93
I Δ 94-95. 1, Ἰσός, Ἰσός, Ἰσός, Ἰσός, οἶος, οἶος, ποῖος, πλοῖον.
Y Π 2, Ἄλκις, ἄλκις, ἄλλος, ἄλλος, ἄπας, πάπας, πάσας, Παῖς.
AYPA I Σ 96-101, Τῇ προσθήκῃ τοῦ ANT I γράμματος ἡ σχηματίζονται αἱ Σ Δ λέξεις : Ἰσμήνη, εὐχος, ἄσπρος, χλοῦνη, ἡλιακός, Σηπιάς. — 102, ΔΙΑΣ (1, Πάρος, 2, Αἶμας, 3, Σάβρις, 4, Ἰσός). — 103, ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ. (1, ΣΑγάρ, 2, Πίσσα, 3, ΕΛκίων, 4, ΡΑδὶ, 5, ΧΡυσός, 6, ΕΤεολής, 7, ἸΣαῖος, 8, ΟΥρανός, 9, ΣΑμος). — 104, ΙΚΤΙΝΟΣ. (1, Πρωτόν, 2, Ρινόκεφος, 3, ΑΕΤός, 4, Καλὴπολις, 5, ΓρεΝάδα, 6, Ἡσίοδος, 7, ΤΙΣός). — 105, Συμβούλευε τοὺς φίλους μὴ τὰ ῥήματα ἀλλὰ τὰ βέλτεστα.